

ИЪН ФЛЕМИНГ ОТ БЕРЛИН, С ЛЮБОВ

Превод от английски: Гичо Христов, 1991

chitanka.info

Джеймс Бонд беше залегнал върху моравата на известното стрелбище Сенчъри Рейндж в Бислей. Белият знак, забит в земята до него, носеше номер 44. Същото число беше означено върху могилната, която на петстотин метра по-далече се издигаше над мишената. С просто око, при залез, в края на лятото, тази мишена от шестдесет квадратни сантиметра не изглеждаше по-голяма от пощенска марка, но окулярът, закрепен към карабината на Бонд (снайперно, оптично устройство с инфрачервени лъчи), му позволяваше да различава ясно бледосинкавите и бежови цветове, а точката в центъра на петнадесетсантиметровия кръг изглеждаше почти толкова голяма, колкото луната, която се показваше вече на мрачното небе, над далечните била на хълмовете край Чобхем.

Последният изстрел на Бонд не беше сполучлив, много ниско и много вляво. Той хвърли поглед към жълтите и сини знамена, указващи посоката на вятъра, и установи, че вятърът от изток духаше по-силно, отколкото половин час по-рано, когато беше започнал да стреля. Кorigира мерника си, постави пръст върху спусъка, задържа дъха и натисна едва, съвсем леко.

Изстрелът изтрещя сред тишината на стрелбището. Мишената изчезна под земята, а на нейно място се появи посочваща резултатите табелка. Този път Бонд беше улучил. Зад него се чу гласът на началника на стрелбището.

— Добре. Продължавай все така.

Мишената се появи повторно. Бонд отново прилепи буза към влажната долна част на приклада и око към оптическия мерник, после избърса дясната си ръка в панталона, разкрачи леко крака и се приготви за стрелба. Този път трябваше да изпълни една непрекъсната серия от пет изстрела. Любопитен беше да узнае дали това щеше да влоши стрелбата му, въпреки че не го вярваше: превъзходното оръжие, което офицерът от оръжейната служба беше успял да му подsigури и подготви, пораждаше в него чувството, че би могъл без всякаква трудност да убие човек на петстотин метра. Това беше карабина, 308 калибър, международен модел, произведена от Уинчестър, предназначена за американските шампиони по стрелба и съоръжена с обичайните приспособления за прецизните оръжия от този род: една алуминиева „ръка“, удължаваща приклада и позволяваща да бъде донагласен по-стабилно към рамото на стрелеца, едно регулируемо

зъбно колело под центъра на тежестта на оръжието, позволяващо му да се застопори към дървения супорт. Оръжейният майстор ѝ беше приспособил затвор с пет куршума и беше уверил Бонд, че ако изчаква само две секунди между всеки произведен изстрел, няма да има никакво отклонение в стрелбата, било и на петстотин метра. Като се има предвид естеството на „работата“, която Бонд трябваше да свърши, двете секунди можеха да представляват опасна загуба на време — но така или иначе „М“ му беше казал, че разстоянието нямаше да бъде повече от триста метра. Следователно щеше да се задоволи с интервал от една секунда между всеки произведен изстрел, което би му позволило една почти непрекъсната стрелба.

— Готови?

— Да.

— Започвам броенето в обратен порядък... Пет, четири, три, две, едно... Огън!

Земята леко потрепера и петте куршума процепиха вечерния въздух. Мишената падна и почти веднага се появи отново с четири малки бели отвора, групирани нагъсто около центъра. Петият го нямаше дори в черния кръг, който би посочил отклонението при прицелването.

— Последният Ви изстрел беше много ниско — каза началникът на стрелбището, сваляйки бинокъла си за нощно наблюдение. — Независимо от това моите поздравления... Пресяваме пясъка от тези купчини в края на всяка година и събираме понякога до петнадесет тона олово и мед. А това представлява немалко пари!

Бонд се беше изправил вече. Ефрейтор Мензи от оръжейната служба се приближи, а после клекна, за да демонтира Уинчестъра от неговия супорт. Той погледна Бонд и му каза с лек, укорителен тон:

— Стреляхте малко бързо, майоре. Последният изстрел се отклони и това беше фатално.

— Знам ефрейторе. Искях да преценя каква скорост бих могъл да достигна. Оръжието не подлежи на никаква критика. Кажете от мое име на офицера от оръжейната служба, че е изпитал прекрасно работата си. Сега трябва да тръгвам. Мисля, че бихте могли да се приберете в Лондон и без мен?

— Да. Лека нощ, майоре.

Началникът на стрелбището предостави на Бонд резултатите от неговата стрелба: два изстрела, изстреляни с просто око, и десет серии, извършени на разстояния от сто до петстотин метра.

— Добра работа, имайки предвид видимостта — каза той. — Би трябвало да дойдете отново следващата година, за да се запишете за Наградата на кралицата. Състезанието е открито за всички граждани от страната.

— Благодаря — каза Бонд, — за нещастие не съм често в Англия. Благодаря ви също така и за съдействието.

Той погледна часовника на кулата, където в момента смъкваша червените знамена, за да се покаже, че стрелбата е приключила. Беше девет часът и петнадесет минути.

— Бих желал да ви предложа една чаша — добави той, — но имам среща в Лондон. Желаете ли да отложим за деня, в който ще се проведе състезанието за Наградата на кралицата?

Началникът на стрелбището се съгласи вяло. Той се надяваше да научи нещо повече за този човек, който беше изникнал отнякъде с препоръки от важни фактори в Министерството на отбраната и беше постигнал истински спортни постижения на всичките разстояния, дори и когато стрелбището беше вече затворено за през нощта, а видимостта почти никаква. И защо именно той, който присъствуваше единствено официално на годишното състезание през месец юли, беше получил заповед да присъствува? Защо на него му наредиха да накара Бонд да стреля на петстотин метра върху петнадесетсантиметрова цел вместо по четиридесетсантиметрова в съответствие с правилника? Защо тази инсценировка с червените знаменца за опасност, които се издигаха само при специални случаи? За да се впечатли посетителят ли? За да се „драматизират“ нещата ли? Бонд. Капитанът на фрегата — Джеймс Бонд. Н.Д.С.К. (Националното дружество по стрелба с карабина) имаше сигурно досие за стрелец от такава класа: би трябвало да се помисли, да направи справка от досието му... Необичаен час също, за да има среща в Лондон. Вероятно с жена. Лицето на началника на стрелбището прие в тъмнината неодобрителен израз. Този род типове би трябвало да имат всички жени, които пожелаят...

Двамата мъже се насочиха заедно към колата на Бонд, паркирана срещу металната репродукция на известния „Бягащ елен“ от Ландсиър.

— Хубава машина — каза началникът на стрелбището. — Никога не съм виждал такава каросерия върху една Бентли. Специално ли пожелахте да ви я изработят така?

— Да. В действителност имат на практика само две използвани места и смешно малък багажник. Поисках да ми я направят с две истински места, по-комфортна и с по-просторен багажник. Кола за егоист... И така, лека нощ и още един път благодаря.

Колата потегли шумно, а задните ѝ колела изхвърлиха камъчета от чакълената настилка. Началникът на стрелбището погледна отдалечаващите се червени светлини по посока на пътя за Лондон, после се обърна и започна да търси ефрейтор Мензи, за да се опита да измъкне нещо от него. Напразно. Ефрейторът остана ням, като голямата махагонова кутия, която в момента наместваше в колата с маскировъчен цвят, без всякакви военни номера. Началникът на стрелбището беше майор. Той се опита да използва старшинството на чина си, но безуспешно. Ландроверът изчезна по следите на колата на Бонд. Майорът озлобен се насочи към канцеларията на Н.Д.С.К. с надеждата да открие там в библиотеката нещо относно „Д. Бонд“.

Всъщност Джеймс Бонд нямаше среща с жена, а със самолет от Британските авиолинии, който трябваше да го отведе в Хановер, а оттам в Берлин. Пътувайки с голяма скорост към летището с надежда да може да изпие една, дори две или три чаши преди заминаването си, той мислеше за съвсем друго нещо. За десети път анализираше фактите, които го бяха довели на тази среща със самолета и най-вече за този, който го очакваше в една от следващите три вечери в Берлин. Тази среща там беше с един мъж. Един мъж, който трябваше да убие на всяка цена.

Когато към два и половина същия след обяд Джеймс Бонд отвори двойните врати и седна пред голямото бюро, лицето на „М“ му помогна да отгатне, че нещата не вървяха добре. „М“ не му беше казал дори „здравей“. Смалил се в твърдата яка с пречупени краища, той имаше почти чърчиловски мрачен размишляващ вид, а огорчение изпълваше краищата на устата му. Беше изгледал Бонд с критичен поглед, като че ли да се убеди, както се казва, че вратовръзката му е добре завързана, а косите добре вчесани, после започна да говори бързо, изглежда бързаше да се отърве от това, което имаше да каже и от самия Бонд.

— Номер 272. Един добър агент. Вие никога не сте го виждали, поради простата причина, че се криеше в Нова Земя още от войната. Сега се опитва да си замине, натъпкан със сведения за техните бомби, ракети и програмата за новите им атомни опити през следващата година, с цел да подстрекават Запада. Нещо относно Берлин. Не знам какво точно, но Външното министерство казва, че ако това е истина, ще направим смешна конференцията в Женева и цялата ала-бала за ядреното разоръжаване, което комунистическият блок се старее сериозно да ни внуши. Той успя да се добере до Източен Берлин, но на практика цялото КГБ е по следите му, а съвсем естествено и тайните служби на Източна Германия. Крие се някъде из града, откъдето ни изпрати съобщение; ще се помъчи да мине на Запад между шест и седем часа в една от следващите три вечери. Посочи и мястото.

Гримасата на „М“ стана още по-скръбна.

— Неприятно е, че неговият куриер е двоен агент. Подслушвателната станция в Западен Берлин го открила вчера, почти случайно, попадайки на кодираното съобщение на КГБ. Куриерът ще бъде задържан и съден, но това не оправя всичко. КГБ знае кога и къде 272 ще се опита да прекоси границата. Накратко, то знае толкова, колкото и ние. Съобщението, което заловихме, уточнява, че имат намерение да го убият на мястото, откъдето ни каза, че би преминал. Те кръстиха тази операция „Екстаз“ и натовариха със задачата най-добрия си стрелец.

Всичко, което знаем за него, е закодираното му име, означаващо на руски „разведряване“. Той ще бди всяка вечер на посоченото място и задачата му е да убие 272. Естествено биха предпочели да си послужат с картечници — тяхно производство — така е по-сигурно, но Берлин е спокоен в този момент, а те желаят да избегнат всякакви инциденти. Каквото и да стане, те вярват на този човек „Разведряване“ и той е този, който ще действа.

— А аз — каза Джеймс Бонд — къде ще се намеся във всичко това?

Беше отгатнал предварително отговора, а също и причината, поради която „М“ проявяваше така явно своята досада. Това щеше да бъде гнусна работа и понеже принадлежеше към отдел ОО, Бонд беше този, който бяха избрали, за да я извърши. Той искаше да принуди „М“

да му го каже съвсем ясно. Ставаше въпрос да убие човек ли? Много добре: нека „М“ го каже.

— Къде се намесвате ли 007? — каза „М“, гледайки го сурово. — Знаете много добре. Трябва да го убие, преди той да е ликвидирал 272, това е всичко. Ясно ли е?

Светлосините му очи бяха останали напълно студени, но Бонд знаеше, че единствено волята на „М“ не му позволяваше да мигне. „М“ не обичаше да заповядва на човек да убива, но когато това трябваше да бъде извършено, той го казваше винаги с този суров, заповеден тон. Бонд знаеше също защо. Правеше го, за да намали малко чувството за виновност на определения от него ексекютор. Той реши да опрости нещата за „М“ и стана.

— Много добре, господине. Мисля, че всички подробности са вече изяснени. Няма да е зле да ида малко да потренирам. Не трябва да се проваляме.

„М“ каза кратко:

— Съжалявам, че трябва да ви натоваря с тази гнусна работа, но тя трябва да бъде добре свършена.

— Ще направя всичко възможно, господине.

Джеймс Бонд излезе от канцеларията, затваряйки вратата след себе си. Тази мисия никак не му се нравеше, но предпочиташе той да бъде натоварен с нея, отколкото да натовари някой друг.

Началник-щабът се показва малко по-дружелюбен.

— Съжалявам за вас Бонд, но Танкерай беше категоричен, понеже няма под ръка никой друг, който да е достатъчно добър стрелец, а това е работа, която не може да се повери на войник на редовна служба. Има толкова шампиони по стрелба в Окупационните войски на Великобритания в Западна Германия, но да се стреля по една жива мишена, това е друго нещо. Накратко — ходих до Бислей: ще можете да потренирате там тази вечер след затварянето на стрелбището от осем и четвърт. Видимостта ще бъде приблизително същата, както в Берлин час по-рано. Оръжейният майстор ви е намерил прекрасно оръжие. Той ще заповяда да ви го донесат там чрез един от неговите хора. Ще намерите пътя. После ще вземете самолета на Британските авиолинии, който тръгва в полунощ. В Берлин вземете такси и отидете на този адрес. (Той подаде едно късче хартия на Бонд.)

На третия етаж ще намерите Номер 2 на Танкерай. После няма да ви остане нищо друго, освен да седнете и да чакате.

— А оръжието? Длъжен ли съм да го внеса в Германия в сак за голф?

Началник-щабът дори не се усмихна.

— Ще ви го изпратим с дипломатически багаж. Ще го имате утре по обяд. А сега размърдайте се. Ще предупредя Танкерай, че всичко е уредено.

Джеймс Бонд погледна часовника на арматурното табло. Десет и четвърт. С малко шанс на по-следващия ден, по същия час, всичко щеше да бъде свършено. В края на краищата това не беше точно убийство, независимо че приличаше много на такова — залогът беше животът на този мъж, когото наричаха „Разведряване“, срещу този 272.

Той натисна със злоба своя троен клаксон, задминавайки една безобидна семейна камионетка, рязко зави вдясно и се отправи към летището.

Неприветливата пететажна сграда на ъгъла на „Кохщрасе“ и на „Вилхелмщрасе“ беше единствената останала, извисена сред обширно пространство, изравнено от бомбите. Бонд плати таксито и едва погледна към камарите от чакъл, обрасли с плевели, които се редуваха до едно голямо кръстовище, осветено в центъра си от жълтеникави дъгови лампи.

Натисна бутона на звънеца за третия етаж и чу почти веднага щракането на ключалката. Вратата се затвори съвсем сама зад него. Тръгна по коридора с циментов под до един стар асансьор. Миризмата на зеле, лошокачествена пура, пот и гранясало му напомниха за други сгради с апартаменти в Германия и Централна Европа. Шумът и мудността на асансьора го накараха също да си припомни за стотина други мисии, през време, на които „М“ го беше пращал подобно на снаряд към някаква далечна цел, където го очакваше дадена задача за решаване. Но най-малкото поне за този път бе, че комитетът по посрещането беше на негова страна и нямаше от какво да се страхува за това, което го очакваше на третия етаж.

Номер 2 от Центъра на тайната служба в Западен Берлин беше мъж на около четиридесет години, слаб и висок. Носеше униформа, отговаряща на професията му, комплект от лек спортен костюм на тъмнозелени райета, добре скроен и малко износен, риза от бяла

коприна и стара вратовръзка с цветовете на неговия колеж, в случая този на Уинчестър. При вида на вратовръзката и докато разменяха общоприетите учтивости в малкия вход на апартамента, от който лъхаше на застояло, пониженото вече самочувствие на Бонд спадна с още една степен. Той познаваше този тип хора: типичен чиновник, зубрач в Уинчестър, където е нямал никакви приятели, през войната приет на работа в генералния щаб, която би трябвало да е изпълнявал педантично, може би офицер на Британската империя, зачислен към Контролната комисия на съюзниците в Германия, а после, защото е бил всичко това и защото е мечтал за приключенски живот, който никога не е познавал, е преминал в Тайната служба. За да се придружава Бонд в неговата злокобна комисия, беше необходим хладнокръвен, прозорлив и съобразителен човек. Капитан Пол Сендер, бившият гвардеец от уелската гвардия, беше всичко това. Като добър бивш възпитаник на Уинчестър, той прикриваше отвращението, което му вдъхваше цялата работа, с един банален разговор, едновременно показвайки на Бонд разположението на апартамента. Той включваше голяма стая с две легла, баня и кухня, където имаше консерви, мляко, чисто масло, яйца, хляб и бутилка Даймпъл Хейг. Единствената любопитна подробност в спалнята беше избулването на едно от леглата до пердетата на единствения прозорец, върху което бяха натрупани един върху друг три дюшека.

— Желаете ли да хвърлите поглед на полето за обстрел! — запита капитан Сендер. — После ще ви обясня плана на противника.

Бонд беше уморен. Той нямаше особено желание да си ляга с образа на бойното поле пред очите. При все това каза:

— На драго сърце.

Капитан Сендер угаси електричеството.

— Предпочитам да не открявам пердетата — каза той. — Това е малко вероятно, но биха могли в момента да наблюдават този ъгъл. Легнете на леглото и мушнете главата под пердетата. Ще ви обясня това, което виждате. Погледнете наляво.

Имаше спускащ се прозорец, чиято долна половина беше отворена. Легнал на леглото, Джеймс Бонд беше в положение почти за стрелба, като това, което беше избрал в Сенчъри Рейндж. Погледът му набързо оглеждаше бомбардираната зона, покрита с плевели, която се простираше до блестящата лента на реката, разделяща двата Берлина.

Гласът на капитан Сендер се чу над Бонд иззад пердетата, карайки го да си представя един сеанс по спиритизъм.

— Бомбардираната зона пред вас е пълна с всевъзможни скривалища. Има сто и тридесет метра от тук до границата, а после другата зона, още по-неравна откъм другата страна. Именно заради това 272 избра този маршрут. Това е едно от редките места на града, които не са били презастроени от двете страни на границата. Той се надява да извлече полза от тези развалини, за да достигне Цимерщрасе. Неприятното е, че ще трябва да прекоси тридесет метра през голия терен. Именно тук ще се опитат да го убият. Ясно ли е?

— Да — каза Бонд с тих глас, противно на волята си (мирисът на неприятеля, необходимостта да бъде нащрек въздействуваха вече на нервите му).

— От лявата ви страна, групата от нови десететажни сгради, са сградите на министерствата, невралгичният център на Източен Берлин. Както можете да видите, почти всички прозорци все още светят. По-голямата част ще останат да светят през цялата нощ. Работят яко тези юначаги, от двадесет и четири часа двадесет и четири. Вие вероятно няма да се обезпокоите от светещите прозорци, убиецът почти със сигурност ще стреля от един от тези, които не светят. Има четири, точно над кръстовището, които останаха загасени снощи и тази вечер. Дръжте ги под око. Оттук ще имат най-доброто местоположение за обстрелване... Останалото не представлява голям интерес. Улицата е пуста през цялата нощ, с изключение на моторизираните патрули, които минават оттук през всеки половин час — една лека бронирана кола, ескортирана от двама мотоциклетисти. Снощи, както всички вечери вероятно, между шест и седем, тоест в интересувания ни час, само няколко лица излязоха от страничната врата. Очевидно служители. Преди това нищо необикновено, хора, които влизат и излизат. А да, и цял един оркестър от жени! Те вдигат страшна глъчка в концертната зала на Министерството на културата. Друго нищо. Във всеки случай никой от служителите на КГБ, които познаваме, не е започнал някаква съмнителна подготовка. Впрочем няма и да има, внимателни са момчетата отсреща. Погледнете добре всичко, но не забравяйте, че ще бъде по-тъмно, отколкото в шест часа вечерта.

Бонд огледа добре всичко и продължи да мисли още дълго след като другият беше заспал, кротко похърквайки. „Като културен мъж —

бивш възпитаник на Уинчестър“ — си каза Бонд раздразнено.

Какво беше видял по-точно или по-скоро си беше въобразил, че виждаше? Един силует, промъкващ се между засенчените развалини, от другата страна на бляскавата река по „Цимерщрасе“, пауза, после лудешкия, криволичещ бяг на един мъж в ослепителните светлини на дъговите лампи, отблясъкът от изстрел, последван или от падането на беглеца по средата на широката улица, или пък шума от приближаващите му стъпки между отломките от разрушен зид и плевелите на Западния сектор. Лице или опако!

Колко време щеше да има Бонд, за да открие съветския стрелец на един от тези тъмни прозорци? А за да го убие? Пет секунди? Десет?...

Когато зората оцвети в металносиво пердетата, той капитулира, отиде безшумно до банята и разгледа редицата от шишенца, които Тайната служба, загрижена за формата на своя ексекUTOR, беше разположила тук. Спря избора си на „Туинала“, глътна две таблетки и отиде отново да си легне.

Събуди се към обяд. Апартаментът беше празен. Бонд дръпна пердетата, за да остави сивата светлина да проникне. Стойки настрани от прозореца, наблюдаваше Берлин, слушаше шума на трамваите и далечното скърцане на У-бана, навлизащ на спирката на зоологическата градина. Той забеляза, че плевелите, растящи между развалините, приличаха на тези в Лондон. Отиде до кухнята, където намери една бележка, поставена върху пита хляб:

„Моят приятел“ (едно обръщение в Тайната служба, което в случая посочваше началника на Сендер) не вижда за нецелесъобразно да излезете, но трябва да се приберете в 17 часа. Вашият материал (карабината на Бонд) пристигна и ще ви бъде предоставена този следобед. — П. Сендер.

Бонд запали газовия котлон, изгори съобщението и си приготви пържени яйца с бекон, които намаза на препечени филийки с чисто масло. Изяде всичко с черно кафе, обилно размесено с уиски. После се изкъпа, избърсна се, облече тъмни и безлични дрехи, които беше

донесъл за случая, погледна разхвърляното си легло, отказа се да го оправя и излезе.

Джеймс Бонд винаги беше ненавиждал Берлин. В неговите очи това беше един мрачен и недружелюбен град дори и под тънкия слой на измамното лустро, покриващо Западния му сектор, малко като нетрайността на хрома по американските коли. Отиде до „Кюрфюрстендам“, влезе в кафенето „Маркартд“, пи едно експресо, наблюдавайки меланхолично търпеливите пешеходци, очакващи зелената светлина, за да прекосят платното. Не беше топло. Пронизващият вятър, идващ от руските степи, повдигаше полите на момичетата и шлиферите на забързаните мъже, всички носещи по една чанта под мишница. Нагревателните съоръжения с инфрачервени лъчи, закачени по стените на кафенето, придаваха странен отблясък на лицата на клиентите, пиещи обикновено десет чаши вода за чаша кафе, четейки вестниците или преглеждайки със сериозен вид документите си. Бонд пропъди от съзнанието си мислите за настъпващата вечер и се запита как щеше да прекара следобед. Щеше ли да отиде на кратко посещение в заведението с почтена външност на „Клаузевицщрасе“, добре познато на портиерите от хотелите и на таксиметровите шофьори или до „Ванзее“ и „Грюнвалд“ на продължителна разходка? Благоприличието надделя. Плати кафето, излезе от кафенето и взе такси до спирката на Зоопарка.

Красивите храсти, обграждащи езерото Ванзее, възвестяваха вече за есента. Бонд се разходи с бодра крачка в продължение на два часа, преди да влезе в един ресторант, чиято стъклена тераса имаше изглед към езерото, за да си подложи солидна „закуска“: двойна порция от пушени херинги с крем и нарязан лук и два „Моле мит Корн“, тоест два двойни шнапс, придружен с две чаши сода „Льовевбрау“. След това, почувствувал се възстановен, той взе С-бана, за да се върне в града.

Пред сградата един младеж с най-обикновена външност бърникаше двигателя на един черен „Опел“. Той не повдигна глава, когато Бонд мина покрай него. Капитан Сендер успокои Бонд: беше „приятел“, ефрейтор от транспортната служба при Разузнавателната централа в Западен Берлин. Всяка вечер от шест до седем той щеше да бъде готов да възпроизведе с двигателя на своя „Опел“ поредица от пукотевици, когато Сендер му нареди по радиостанцията. Така щеше

да прикрие шума от изстрела или изстрелите на Бонд — иначе съседите биха могли да извикат полицията и той би трябвало да дава безполезни обяснения от всякакъв род. Апартаментът се намираше в Американския сектор и независимо, че техните американски „приятели“ бяха дали пълна свобода за действие на Разузнавателната служба в Западен Берлин, същите „приятели“ желаеха работата да се извърши незабележимо, без всякакви последствия.

Бонд беше приятно впечатлен от тази инсценировка, както и от много хитрите хрумвания, внесени в обзавеждането на стаята. До леглото с трите дюшека, срещу прозореца бяха инсталирали една стойка от дърво и метал, на която бяха монтирали карабината Уинчестър, чиито край на дулото единствен се показваше от пердетата. Оръжието и неговото оптично устройство бяха боядисани в черно, а върху леглото, подобно на някакво злоещо нощно наметало, беше разстлано нещо от рода на риза от черно кадифе, над която се намираше качулка, напomniaща на Бонд стари картини за Инквизицията или облеклото на анонимните палачи от Френската революция. Подобна качулка имаше и на леглото на капитан Сендер, а на достъпно разстояние до ръката му, на подпрозоречната дъска, бинокъл и микрофон на радиостанцията.

Сендер със загрижен и напрегнат вид каза, че няма нищо ново от страна на Разузнавателната служба, тоест никаква промяна в ситуацията. Желает ли Бонд да хапне нещо? Да пийне чашка кафе? Да вземе успокоително? Бонд със сияещ безгрижен вид каза „Не, благодаря“ и разказа деня си с бодър тон, докато слънчевият му възел се свиваше и в него нарастваше напрежението от очакването. Накрая, изчерпал вдъхновението си, той млъкна и се облегна на леглото с немския си криминален роман, който си беше купил, преди да се прибере, докато капитан Сендер продължаваше да се движи из апартамента, гледайки прекалено често за часа от ръчния си часовник и пушейки цигари „Кент“, с филтър от цигари „Дънхил“ с филтър (беше много предпазлив човек).

Книгата, която Джеймс Бонд беше избрал, доверявайки се на корицата — представляваща полуразголено момиче, завързано към едно легло — се оказа напълно подходяща за обстановката. Тя носеше заглавие „Фердербт, Фердамт, Ферратен“. Тройната представка фер означаваше, че героинята беше не само разорена, прокълната и

измамена, но и подложена на три злини до краен предел. Бонд се потопи в описанието на злополучията на нещастната графиня Лизлот Мюценбахер и с раздразнение чу капитан Сендер да му известява, че е вече пет часът и половина и е крайно време да застанат на позиция.

Бонд смъкна самото и вратовръзката, сложи две дъвки в устата си и нахлузи качулката. Капитан Сендер изгаси електричеството. Бонд залегна на леглото, прилепен към оптическия мерник, и повдигна леко долния край на пердето.

Здрачаваше се, но пейзажът почти не беше се променил. Бонд се огледа бавно, въртейки карабината върху подвижната ѝ стойка. Няколко служители влизаха и излизаха от сградата на министерството през вратата откъм „Вилхелмщрасе“. Той дълго наблюдава четирите тъмни прозореца, откъдето Сендер смяташе, че убиецът щеше да стреля, като и той започна да споделя неговото мнение. Пердетата бяха дръпнати, спускащите се прозорци отворени, но не забеляза никакъв признак на живот във вътрешността.

На улицата до сградата изведнъж движението стана по-оживено. Това бяха музикантките от женския оркестър, които се насочваха към входа, двадесет весели и бърбиви момичета, носещи инструментите си, калъфи за цигулки и духови инструменти и чанти за партитурите.

Бонд си каза, че дори в Съветския сектор някои лица намираха живота за приятен, когато оптическото приспособление се спря на една млада жена, която носеше виолончело. Той спря да дъвче дъвката си. Момичето беше по-едро от другите, руси коси, падащи върху раменете му, блестяха като течено злато под светлината на дъговите лампи на кръстовището. Тя вървеше с ускорени крачки, гъвкава походка, носейки калъфа на виолончелото, като че то не тежеше повече от една цигулка. Всичко в нея — полата, краката и косите ѝ изглежда плаваше из въздуха. Тя разговаряше весело с две засмени момичета, които я придружаваха. Когато се спря за миг пред входната врата, Бонд успя за кратко да се възхити на нейния профил — после тя изчезна, а той изпита странно прорязване в сърцето от съчувствие. Странно усещане. Такова нещо не му се беше случвало от юношеството... това момиче, едва зърнато отдалече, за секунди го превърна отново в младеж.

Внезапно потиснат, той погледна часовника си. Оставаха още само десет минути до шест часа в очакване, никаква кола не беше се появила — смътно беше очаквал да види как се спира пред входа на

Министерството някаква служебна кола — черен анонимен ЗИЛ. Помъчи се да прогони от съзнанието си образа на русокосата и да мисли само за собствената си задача. Някъде във вътрешността на министерството се чуваха познатите звуци на един оркестър, настройващ вече инструментите си, после имаше пауза и репетицията или концертът започна. Доколкото Бонд успя да прецени, оркестърът не беше лош. Той беше чувал тези акорди някъде...

— Увертюрата на Борис Годунов от Мусоргски — каза капитан Сендер. — Така или иначе ще стане шест часа... Хей! Погледнете четвъртия прозорец отдясно.

Бонд насочи далекогледа в указаната посока. Наистина нещо ставаше в тъмната стая. От вътрешността се показва тънък, черен предмет — оръжие. То се премести бавно, като че ли за да покрие частта от „Цимерщрасе“, която се простираше между двете пространства с развалини, после се закова на място.

— Какво е това? Какъв вид е оръжието?

Гласът на капитан Сендер издаваше прекомерна възбуда. „Спокойствие, дявол да го вземе! — помисли Бонд. — Аз имам право да се нервирам.“ Той нагласи окуляра, така че да може по-добре да вижда дулото на оръжието. То също беше съоръжено с телескопично, оптично устройство, а отдолу с голям пълнител. Никакво съмнение...

— Автомат Калашников — каза той невъзмутимо. — Най-доброто, което притежават. Тридесет патрона — 7,62. Предпочитан от КГБ. Решили са да не изпуснат целта си. Трябва бързо да се пипа, в противен случай 272 ще бъде направен на решето. Не изпускайте от очи терена. Аз трябва да наблюдавам прозореца. За да стреля, лицето ще трябва да се покаже. Има вероятно и за други зад него, както и на останалите четири прозореца. Евентуално това очаквахме, но не смятах, че биха използвали такова оръжие. Не би трябвало да се съмнявам: един човек, който бяга, трудно може да се улучи в този полудрач с обикновена карабина.

Той нагласи бързо и точно оръжието си, целейки се в една точка, намираща се над дулото на руския автомат. Безпредметно е да се желае да се улучи стрелецът в глава — би било вече добре да го поразят в гърдите.

Под качулката лицето на Бонд се обливаше в пот. Без значение, стига ръцете да са сухи — най-вече десният показалец, този, който

трябваше да натисне спусъка. Минутите минаваха нескончаемо бавно.

Каква ли възраст имаше младата виолончелистка? Малко над двадесет години, а може би двадесет и три. Безгрижието, увереността и леко надменната ѝ походка подсказваха, че беше от възпитано семейство — несъмнено не принадлежеше ли към някоя стара пруска, полска или руска фамилия?

Но защо по дяволите беше избрала да свири на виолончело? Имаше нещо почти неприлично да си представи човек този купулообразен, безформен инструмент между нейните разкрасени бедра. Разбира се, Сугуджия успяваше да свири елегантно на него, както и тази Амаралис Мешинхауз, но все пак би трябвало да се открие начин, позволяващ на жените да свирят на това дяволито нещо „по амазонски“ (Застанали от едната му страна).

— Седем часа — каза капитан Сендер. — Нищо за отбелязване от другата страна. Малко раздвижване от нашата, в близост до една изба, откъм границата — но това трябва да е нашият „комитет по посрещането“, двама добри агенти от разузнаването. Не мърдайте още. Кажете ми, когато оръжието изчезне.

— Съгласен съм.

Беше седем и половина часът, когато автоматът на КГБ се прибра незабелязано от прозореца. Един след друг четирите прозореца се затвориха. За през нощта зловещата партия беше приключена. 272 все още се криеше. Оставаха още две вечери!

Бонд се отдръпна на свой ред зад пердетата, надигна се, смъкна качулката и отиде да си вземе един душ. После глътна една след друга две чаши уиски, с напрегнат слух, очаквайки края на концерта, от който достигаше все още приглушеното ехо. Музиката прекъсна в осем часа с едно парче, което изтръгна последния коментар на Сендер.

— „Княз Игор“ от Бородин, мисля танц номер 17...

— Ще хвърля още един поглед навън — каза Бонд. — Едрата блондинка с виолончелото ми хареса...

— Не я забелязах — каза Сендер с безразличен тон.

Пак се върна в кухнята, за да си направи чай — каза си Бонд. Сложи си качулката повторно и се върна на прозореца, където насочи снайперното, оптично устройство към вратата на Министерството. Музикантките излизаха вече, но не толкова весели, колкото преди два часа, вероятно бяха уморени. „Тя“ се появи на свой ред с все така

уверен вид. Бонд проследи с очи златистите коси и бежовия шлифер, докато изчезнаха в нощта по посока на „Вилхелмщрасе“. Къде ли би могла да живее? В някоя стара и бедна стая из предградията — или в някой „люксозен“ апартамент на неприветливата „Сталиналея“? Беше ли омъжена? Имаше ли любовник?

Бонд напусна прозореца. В края на краищата да отиде по дяволите! Тя не беше за него...

Следващия ден и новото „бдение“ бяха почти едно повторение на това, което се беше случило през предишния. Джеймс Бонд има две краткотрайни срещи от разстояние с момичето — посредством оптичния мерник, а през останалото време напразно очакване и отчайващо напрежение.

Бонд прекара третия ден като в мъгла. Той посети музеи, художествени галерии, зоологическата градина и отиде на кино, почти без да може да си го обясни. Неговото съзнание беше завладяно от две неща: русокосото момиче и тъмния прозорец, зад който се криеше човекът, когото почти със сигурност щеше да убие вечерта.

Прибра се в апартамента точно в пет часа и едва избегна скарването с капитан Сендер, защото беше изпил едно уиски, преди да навлече зловещата качулка, която започваше вече да мирише на пот. Сендер се помъчи да му попречи да пие и неуспявайки, го заплаши, че ще се свърже с шефа на разузнаването в Западен Берлин, за да го предупреди.

— Послушайте, приятелю — каза Бонд с тон, изпълнен с досада, — вие няма да извършите убийството, а аз. Ето защо бъдете така любезен да ме оставите на мира, искате ли? Можете да кажете каквото пожелаете на Танкерай, когато всичко бъде свършено. Смятате, че ми харесва тази работа? Смятате, че ме забавлява това да съм в Отдел ОО? Щях да бъда очарован, ако можехте да ме изпъдите — така щях да мога да отстъпвам и пред мравките и да се превърна в едно дребно бюрокраатче, напълно спокойно, като всички останали. Ясно ли е?

Бонд изпразни чашата си, взе криминалния роман (беше достигнал до един увлекателен епизод) и се свлече на леглото. Капитан Сендер, уединявайки се във враждебно мълчание, отиде до кухнята да си приготви своята неизбежна чаша чай.

Бонд почувствува как уискито отпуска свития му стомах. „А сега, Мизлот, как по дяволите да се отървеш от този вертеп?“ — се

запита той, отваряйки книгата. Беше точно шест часът, когато Сендер от своя наблюдателен пост започна да говори с възбуден тон:

— Има нещо, което мърда от другата страна!... Той се спря, не тръгна отново. Прегънат е на две, зад една стена сред развалините... Другите не могат да го видят, но има пред себе си цялата тази открита ивица от терена. Дявол да го вземе, той тръгна през плевелите! Дано другите да помислят, че е от вятъра!... Ето, той излезе, няма ли някаква реакция от другата страна?

— Не — каза Бонд напрегнато. — Продължавайте да ми казвате какво става?... На какво разстояние е от границата?

— На петдесетина метра... Теренът е неравен, но отчасти открит. Има част от стена, точно до шосето. Ще трябва да мине отгоре ѝ и в този момент ще го видят на всяка цена... Внимание! Той приближава. Сега го виждам ясно. Почернил си е лицето и ръцете... Готов ли сте? Ще прекоси последните метри всеки момент...

Джеймс Бонд почувствува как потта тече по врата му. Пое риска да избърше ръцете си в ризата.

— Нещо мърда в стаята зад оръжието — каза той. — Трябва да са го открили. Предупредете момчето долу...

Бонд чу Сендер да казва някаква кодирана дума по микрофона и на улицата под прозореца двигателят на „Опела“ заработи, изпускайки серия от заглушителни пукотевици.

Движението в тъмната стая насреща стана по-ясно. Една ръка, покрита в черна ръкавица, се появи под приклада на оръжието.

— Всичко е в ред! — извика капитан Сендер. — Бяга към стената... Достигна я... Ще я прескочи!

Едва тогава в своя окуляр Бонд видя главата на убиеца или поточно на езекуторката. Този безупречен профил, златистите коси, които леко докосваха приклада на автомата „Калашников“. Ако би стрелял, тя щеше да бъде мъртва! Бонд премести незабележимо своята карабина и в момента, когато един жълт пламък изригна от дулото на руския автомат, той натисна спусъка.

Куршумът на триста метра по-далече, изглежда, порази целта си в точката, където прикладът се съединява към цевта и вероятно засегна езекуторката в лявата ръка. Ефектът от стълкновението беше изтръгвано на автомата от неговата стойка. Той се преобърна, блъсна

се в долната част на прозореца и падна навън. Завъртя се няколко пъти около себе си, преди да се разбие насред улицата.

— Всичко е в ред — възкликна Сендер. — Той мина! Боже Господи, той успя!

— Скрийте се! — каза Бонд, хвърляйки се сам на пода до леглото.

Голямото, жълто око на един прожектор се беше запалило на един от тъмните прозорци и неговият светлинен лъч се насочи направо към тяхната сграда и прозорец. После изтрещя откос от изстрели, а куршумите проникнаха в стаята, разкъсвайки пердетата, пръсвайки дървените предмети и забивайки се в стените.

Въпреки шума и свистенето на куршумите Бонд чу отдалечаването на „Опела“ с бърз ход и зад всичкият този шум той дочу отдалече музиката на оркестъра. Естествено този оркестър, чиито акорди трябваше да прокънтят из цялата сграда на Министерството, беше за „тях“ еквивалентен на „Опела“, предназначен да заглуши изстрелите на „Разведряване“. Беше ли пренасяла оръжието си всеки ден в калъфа на виолончелото?

Всичките музиканти от оркестъра бяха ли членове на КГБ? Другите калъфи за инструменти бяха ли послужили за скриване на оборудването им (най-вече за прожектора), докато истинските им инструменти оставаха в концертната зала? Много сложно? Крайно невероятно? Може би. Но що се отнасяше до „нея“, нямаше никакво съмнение. Чрез своя окуляр Бонд я беше разпознал безпогрешно. Беше почти сигурен, че я е засегнал в лявата ръка. Но той никога не щеше да узнае в какво състояние беше тя и никога повече не щеше да я види. Тепърва прозорецът ставаше една клопка и представляваше смъртна опасност. За да се потвърди това, един куршум удари вече катурнатия и повреден Уинчестър, като една оловна, пареща отломка засегна ръката на Бонд. Той звучно изруга и в същото време стрелбата се прекрати, оставяйки място на тишината.

Капитан Сендер, който се беше хвърлил на пода, до леглото, се надигна. Имаше парчета от стъкло в косите. Двамата мъже минаха бързо в кухнята, която нямаше изглед към улицата, и тук можеха да запалят електрическото осветление.

— Нещо счупено? — запита Бонд.

— Не. А вие? — каза Сендер, чиито светли очи светеха с треската на битката.

Бонд забеляза също в тях и искри на укор.

— Нищо сериозно. Една драскотина на ръката от пръснат куршум.

Той отиде до банята. Когато се завърна, капитан Сендер говореше по радиостанцията, която беше донесъл в стаята.

— Това е всичко за момента — каза той, — 272 се отърва. Изпратете бронираната кола, колкото се може по-бързо: ще бъда щастлив да изчезна оттук, а 007 трябва да изготви доклада си. О кей! Приключих.

Той се обърна към Бонд и му каза с полуобвинителен и полуотегчителен тон:

— Съжалявам, но шефът желае да му обясните писмено защо не го ликвидирахте? Бях длъжен да му кажа, че вие променихте прицела си в последните секунди. Това предостави на „Разведряване“ време да изстреля един откос, но за щастие 272 беше вече започнал да бяга: видях как куршумите засегнаха стената зад него. Какво ви стана?

Джеймс Бонд би могъл да излъже, да измисли дузина обяснения. Той се задоволи да изпие солидно количество от уискито, после остави чашата и погледна капитан Сендер право в очите.

— Това беше една жена — каза той.

— Е, и? КГБ използва толкова жени като ексекюторки. Ни най-малко не се учудвам. Руските женски отбори извършват винаги чудеса на световните първенства по стрелба. Последния път в Москва те спечелиха и трите първи места пред седем други страни. Спомням си за две от тях — Донская и Ломова, изключителни стрелци. Ако се докаже, че едната от тях беше... На кого приличаше?

— Беше блондинка — една от музикантките в оркестъра, тази, която носеше виолончелото. Оръжието е било вероятно в калъфа му. Оркестърът беше едно „прикритие“.

— Разбирам — каза бавно капитан Сендер. — Тази, към която хранехте обич.

— Точно така.

— Съжалявам, но това също ще трябва да включа в доклада си. Вие получихте изрична заповед да убиете „Разведряване“.

Те чуха шума на една кола, която се приближи и спря пред сградата. Звънецът иззвъня два пъти.

— И тъй, хайде — каза Сендер. — Чакат ни.

Той се спря до вратата и без да погледне към Бонд, добави:

— Съжалявам за този доклад. Длъжен съм да го направя. Би трябвало да убиете... въпросното лице, което и да е то.

Бонд се изправи, като че ли съжалявайки. Изведнъж у него изчезна желанието да напусне този малък, вонящ и разнебитен апартамент, да напусне това място, където в продължение на три дни имаше едностранно флиртуване от разстояние с едно непознато момиче — един чужд агент, натоварен с мисия, почти идентична с неговата. Бедната нещастница! Неприятностите, които я очакваха, бяха много по-сериозни, отколкото тези, които очакваха него... Впрочем тя щеше да бъде със сигурност съдена от военен съд за това, че се е провалила, и несъмнено щеше да бъде изгонена от КГБ... Бонд повдигна рамене. Дали щяха поне да ѝ съхранят живота, както той лично го беше сторил?

Бонд каза с уморен тон:

— О кей! С малко повече щастие това ще ми коства двете нули. Но кажете на шефа да не се впряга: момичето не ще убива никога вече. Вероятно е лишена от лявата си ръка и със сигурност е загубила смелостта да продължи този род дейност. Накарах я да изгуби вкус към нея. В моите очи това е достатъчно. Да изчезваме оттук...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.